

ligheder selv at bestemme, hvordan afstemningsmønstret i sidste ende skulle blive.

Der er lagt op til de næste store reformer, der skal være med til at tegne Danmark efter 2010 og ikke bare i 5 eller 10 år. De skal i virkeligheden trække et spor, der går 40 år frem i tiden. Det er baggrunden for Velfærdskommissionens arbejde, der er at komme med forslag, analyser og ideer til, hvordan et fremtidigt velfærdssamfund egentlig kan være bygget op. Det er ikke bare en niche om efterløn, det er i virkeligheden en fundamental beskrivelse af, hvad et velfærdssamfund skal kunne, hvad borgerne skal kunne forvente, hvad samfundet skal kunne forvente af borgerne, og hvordan man egentlig skaber en langsigtet balance, der kræves, og Velfærdskommissionen kommer med sit oplæg den 7. december i år.

Ved siden af det har vi haft trepartsdrøftelser. Vi har haft drøftelser med arbejdsmarkedets parter, og vi har haft møder, hvor opgaven var at belyse, hvordan regering, Folketing, arbejdsgivere og lønmodtagere i fællesskab kan sikre det, der hedder livslang læring. Alle de parter, der i virkeligheden har et direkte eller indirekte ansvar for, at lønmodtagere eller for den sags skyld enhver, også selvstændige, over tid kan tilegne sig de færdigheder, der gør, at de kan tage fremtidens udfordringer op, har været involveret.

Endelig har vi Globaliseringsrådet, som jo ikke bare er et råd af eksperter, men et råd, hvor regeringen selv sidder med. Rådets oplæg skal være færdigt i februar-marts næste år, og det vil egentlig blive hele grundlaget for at træffe beslutninger om, hvordan vi skal indrette Danmark i fremtiden.

Så er der givet et klokkeklart løfte af statsministeren, nemlig at uanset på hvilket tidspunkt vi er færdige med drøftelserne i Folketinget, bliver de beslutninger, der træffes, først sat i værk efter et folketingsvalg. Der er jo ikke tale om, at man forholder et projekt. Der er tale om, at man bruger den fornødne tid til at træffe nogle beslutninger, som kan være meget retningsgivende for, hvordan fremtidige generationer kommer til at opfatte velfærdssamfundet Danmark.

Vi vil have tid til det, og vi vil ikke låse os fast på forhånd. Der er intet, der ikke kan drøftes, men vi vil bare have lov til at se det hele i en sammenhæng, hvor de parter, som i virkeligheden skal være med til at føre det ud i livet, også er engagerede. Der er ikke tale om, at eksperter rådgiver regeringen. Der er tale om parter, som efterfølgende er aktører i arbejdet med at udfor-

me fremtidens velfærd, hvad enten vi taler om lønmodtagere, arbejdsgivere eller repræsentanter for det øvrige Danmark, som jo i øvrigt er medlemmer af Globaliseringsrådet.

Det hele er lagt meget præcist til rette, og jeg glæder mig i øvrigt til de debatter, der kommer, og til at se den vilje, der sikkert er til at vise smidighed, indgå kompromiser og trække et tydeligt spor, hvor man ikke er låst på forhånd, men helt uden skyklapper ser på fremtidens store muligheder, som jo ikke går ud på at gøre det ringere for danskerne, men som i enhver henseende går ud på at skabe et grundlag for, at fremtidige generationer kommer til at opleve en velfærd, som vi ikke har set selv. Det er jo sådan set det ideelle mål. Så det er idealistisk. Det er jo ikke for at forringe de muligheder, der gælder for fremtidens generationer, det er for at forbedre dem.

Kl. 17.55

Så omkring det forventningsmæssige vil jeg sige til dette med, at man ikke bliver overrasket, og det gælder jo så egentlig også de indlæg, der har været, at jeg synes, det er flot, at Enhedslisten også kan operere i et felt, hvor man godt ved, at det er ud fra rækkevidden af den retorik, at man egentlig bidrager ret meget til fællesskabet her i Folketinget. Sådan er det, og man har jo egentlig også lov til at lægge sig på en linje, hvor det er fantastisk svært at finde de parter, som man egentlig vil arbejde sammen med.

Så må jeg sige om Det Radikale Venstre, at der jo er noget realitet i det, hvis – hvis – vi bliver 90. Det er jo altså science fiction, og jeg anerkender også, at der jo i virkeligheden er plads til også at tænke store, dybsindige tanker. For de ligger så der i den der science fiction, hvor de også skal have lov at være, og det er vel en almindelig radikal opfattelse, at man på den bane udelukkende har de rigtige tanker, og nogle gange er det jo svært at finde et flertal i Folketinget for de rigtige tanker.

Så tit og ofte er det altså en radikal egenskab, at man glæder sig over at have de rigtige tanker og egentlig lever helt godt med det. Jeg vil også anerkende, at det egentlig er ganske flot beskrevet, og jeg vil også godt endnu en gang anerkende, at ansvarligheden i det samlede regnestykke jo ligger på den radikale platform. Så det er jo de 90 mandater, der måske så i hvert fald er det mest udprægede science fiction i forbindelse med indholdet af det, man så egentlig gerne vil.

Jeg har tidligere rost Dansk Folkeparti, og det vil jeg såmænd også gerne gøre igen. For når re-